

Bilaga A.

Ina Sjöstrands berättelse om

Hur jag kom till BarnarpsPrästgård

Jag skall berätta hur jag rätt som det var kom att hamna i en prästgård, där jag aldrig förut varit.

Jag hade plats i Stockholms Stads Barnavårdsnämnd på barnhem och skötte små barn. Jag skulle ha tjänstledighet och skulle säga adjö till lärarinnan, som skötte de skolpliktiga barnen och när jag satt hos henne så kommer en annan lärarinna, som hette fröken Blomdal och som var från Barnarp. När jag talat om att jag fått tjänstledigt en månad och ingenting skulle göra så säger hon: "Jag har Jönköpingsposten och i den står det så här. Snar hjälp är dubbel hjälp för vår lille son. J.B. Sjöstrand, Barnarp, Jönköping." Och så säger hon vidare: "Jag tycker Du kan sköta den där pojken mot fritt vivre och Du kan betala Din biljett också, så behöver Du inte göra mer". Ja, så talade vi inte mer om det, men på kvällen när jag kom hem så tänkte jag på saken. Jag begärde telefonnumret också av denna lärarinna och jag ringde följande morgon klockan 10 i hopp och tro om att kyrkoherden var inne för att annars skulle jag resa på annat håll. Jag ringde och fick svar just av barnets fader och jag talade om vad jag hette, vad jag var och att jag mest arbetade bland små barn i Stockholms stads Barnavårdsnämnd och jag sade att jag funderade på om jag kunde sköta den där lille gossen och fick till svar ett kort och gott "Bara kom". När jag funderat litet så sa jag: "Jag har aldrig varit i Småland och jag vet inte riktigt hur prästgården ligger i förhållande till Jönköping?" "Ja, vi möter", sa han, "i Jönköping".

Ja, då kunde jag ju resa i lugn och ro när jag fått veta var prästgården låg. När jag kom till Jönköping så kom faktiskt i vestibulen en herre emot mig och sa rakt på sak: "Är detta Fröken som skall till Barnarps Prästgård?" "Ja, det är det" sa jag. "Ja, goddag" sa han. Och det var kyrkoherden. "Varsågod och stig ut vi har en häst som väntar därute med skjuts". Jag skulle ha mitt bagage först och det hämtades. Och skjutsen var en hästvagn, som jag inte hade åkt på förut. Det var ett säte fram och ett säte bak. Jag var van vid Stockholms hästdroskor. När vi gjort iordning bagaget och satt oss upp fick jag se att det stod en pojke med klassmössa vid sidan om skjutsen och jag frågade vad hon hette. Han hette Birger och var en 10 - 12 år. Jag kan ej säga vilket. Han hade ett stort spö i handen. Det var ingen vanlig piska utan ett spö.

Så började färden till prästgården genom staden och när vi hade kommit över bron och litet längre fram så började hästen att sakta av och då sa jag: "det var väldigt vad hästen går långsamt". "Ja, det är en lång backe hit upp" sa kyrkoherden. "Den är 4 km bara backen". Oj, oj, tänkte jag. Äntligen långt om länge så kom vi uppför den där backen och det pratades mycket på skjutsen för denne kyrkoherde var, som präster är, frågvis. Han frågade hit och dit. Var jag var född, vad far var och mycket annat men mycket litet om vad jag hade gjort. När vi kommit upp för backen måste jag säga att då vidgades synen och det var underbart vackert för när man tittade åt höger sida så låg Taberg där och då tänkte jag: "Så vackert här är!"

Rätt som det var, så var vi framme vid prästgården och där tycker jag att jag är ännu, för det har varit en obruten kedja av kontakt mellan mig och prästgården och dess innevånare. På trappan kom ut en ung flicka med ljus hår och röda kinder. "Jaså", sade hon, "var det den här tanten som skulle komma". Ja, det var det. Så installerade jag mig och sågen hel del små barn kring mig. Fröken Blomdal hade sagt till mig, att där är rätt mycket barn, men jag tycker Du skall sköta pojken i alla fall. Det var detta som gjorde att jag kom till Barnarps prästgård, som bär syn för sågen - Barnarp.

---- . ----